Adevăratul Eminescu

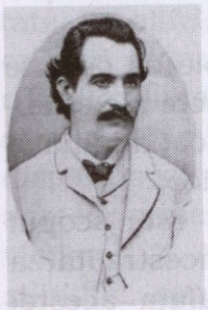

Adevăratul Eminescu nu e visătorul dulceag şi moale din cele câteva poeme de dragoste învăţate pe genunchi la şcoală.

Eminescu nicăieri nu e mai real decât în publicistica sa şi în „Doina".

Vă oferim două versiuni mai puţin cunoscute, necenzurate, ale „Doinei".

DOINA

(varianta necenzurată)

De la Nistru pân' la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s-a
Ca nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.

Din Hotin şi pân' la Mare
Vin Muscalii de-a călare,
De la Mare la Hotin
Mereu calea ne-o aţin;

Din Boian la Vatra Dornii
Au umplut omida cornii
Şi străinul te tot paşte,
De nu te mai poţi cunoaşte.
Sus la munte, jos la vale
Şi-au făcut duşmanii cale;

Din Sătmar până 'n Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român săracul,
Îndărăt tot dă ca racul,

Nici îi merge, nici se 'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,

Nici e vară vara lui
Şi-i străin în ţara lui.
De la Turnu 'n Dorohoiu
Curg duşmanii în puhoiu
Şi s-aşează pe la noi;
Şi cum vin cu drum de fier,
Toate cântecele pier,
Sboară paserile toate
De neagra străinătate.

Numai umbra spinului
La uşa creştinului.
Îşi desbracă ţara sânul,
Codrul - frate cu Românul -
De secure se tot pleacă
Şi isvoarele îi seacă
Sărac în ţară săraca!

Cine-au îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima cânii,
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia.

Ştefane, Maria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinţilor
În sama părinţilor,
Clopotele să le tragă
Ziua 'ntreagă, noaptea 'ntreagă,
Doar s-a 'ndura Dumnezeu
Ca să-ţi mântui neamul tău!

Tu te 'nalţă din mormânt
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn odată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de doua ori

Îţi vin codri 'n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toţi duşmanii or să piară
Din hotară în hotară,
Îndrăgi-i-ar ciorile
Şi spânzurătorile!

Cine ne-au adus Jidanii
Nu mai vază zi cu anii
Ci să-i scoată ochii corbii
Să rămâe 'n drum cu orbii
Cine ne-au adus pe Greci
N'ar mai putrezi în veci
Cine ne-au adus Muscalii
Prăpădi-l-ar focul jalei
Să-l arză să-l dogorească
Neamul să i-l prăpădească

Cine ţine cu străinii
Mânca-i-ar inima cânii
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia

O altă variantă a „Doinei", extrem de puţin cunoscută astăzi o găsim în cartea **„Mihai Eminescu - poezii tipărite în timpul vieţii"**, vol. III, note şi variante, ediţie critică îngrijită de Perpessicius cu reproduceri după manuscrise, Editura Fundaţiei Regale, Bucureşti, 1944.

De la Nistru pân'la Tisa
Tot românul plânsu-mi-s-a
Ca nu mai poate străbate
De-atâta singurătate;
Din Hotin şi pân'la Mare
Vin Muscalii de-a calare
De la Mare la Hotin
Calea noastră ne-o aţin

Şi Muscalii şi Calmucii
Şi nici Nistrul nu-i înneacă
Săraca ţară, săraca!

Din Boian la Cornu Luncii
Jidoveşte'nvaţă pruncii
Şi sub mâna de jidan
Sunt românii lui Ştefan.
Vai de biet român săracu

Că-ndărăt tot dă ca racul
Fără tihnă-i masa lui
Şi-i străin în ţara lui.

Din Braşov pân'la Abrud
Vai ce văd şi ce aud
Stăpânind ungurul crud
Iar din Olt până la Cris
Nu mai este luminiş
De greul suspinelor
De umbra străinilor,
De nu mai ştii ce te-ai face
Sărace, român, sărace!
De la Turnu-n Dorohoi
Curg duşmanii în puhoi
Şi s-aşează pe la noi;
Şi cum vin cu drum de fier
Toate cântecele pier
Zboară paserile toate
De neagra singurătate
Numai umbra spinului
La uşa creştinului
Codrul geme şi se pleacă
Şi izvoarele îi seacă
Săraca, ţară, săraca!

Cine ne-a adus jidanii
Nu mai vază zi cu anii
Şi să-i scoată ochii corbii
Să rămâie-n drum ca orbii
Cine ne-a adus pe greci
N-ar mai putrezi în veci
Cine ne-au adus Muscalii
Prăpădi-l-ar focul jalei
Să-l arză, să-l dogorească
Neamul să i-l prăpădească,
Iar cine mi-a fost mişel
Seca-i-ar inima-n el,
Cum duşmanii mi te seacă
Săraca, ţară, săraca!

Ştefane, Maria Ta,
Lasă Putna, nu mai sta,
Lasă Arhimandritului
Toată grija schitului
Iară grija gropilor
Dă-o-n seama popilor
La metanii să tot bată,
Ziua toată, noaptea toată,
Să se-ndure Dumnezeu
Că să-ţi mântui neamul tău...
Tu te-nalţă din mormânt
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând
Adunându-ţi flamurile
Să se mire neamurile;
De-i suna din corn odată
Ai s-aduni Moldova toată
De-i suna de doua ori
Vin şi codrii-n ajutor;
De-i suna a treia oară
Toţi duşmanii or să piară
Daţi în seama ciorilor
Ş-a spânzurătorilor.

Ştefane, Maria Ta,
Lasă Putna, nu mai sta
Că te-aşteaptă litvele
Să le zboare tigvele
Să le spui motivele
Pe câţi pari, pe câţi fuştei
Căpăţâni de grecotei
Grecoteii şi străinii
Mânca-le-ar inima câinii
Mânca-le-ar ţara pustia
Şi neamul nemernicia
Cum te pradă, cum te seacă
Săraca, ţară, săraca!